

Dvorski,

joj se grad duboko klanja. Jer, taj udaljeni otok u šibenskom arhipelagu na koji su uoči samog rata stigli šibenski rezervni policajci ojačani s ponešto gardista, obitao je grad. Žirje je svih proteklih dana neštedimice zadavalo udarce brodovima JA koji su prodirali kroz Kanal u šibensku luku, da bi nakon dva dana rata i nekoliko izgubljenih jedinica, topovnjače skrenule kurs što dalje od Šibenika, obaralo zrakoplove čija su se krila gubila sve dalje na nebu, zaobilazeći topovske cijevi nišandžija sa Žirja, tenkove na mostu i njihove pješadijske pobočnike u motelu, kasarne u Mandalini i četnički stacionar poduprt ubojitim haubicama u Gačezimama. Ovaj se otok zahvaljujući »ružima Hrvatske« kalibra 90 mm, prometnuo u šibenski svjetionik mira.

Nema više suživota

Kasarne u Mandalini još nisu predale ključeve u ruke općinskih vlasti, ali su njihovi čuvar postali zatočenici vlastitog bezumlja, stjerani u podzemne tunele, osuđeni na dehidraciju, da sami mole izlazak s bijelim zastavama. Neprijatelj se povukao, ali u Šibeniku nitko ne vjeruje da će ovaj predah biti duga vijeka. Mlađić se ne predaje tek tako i radije će poginuti od vlastita inala i osвете, nego otprijeti takav gubitak. U Šibeniku svi čekaju da se povrate njegovi juristi, ali spremni, odlučni da se brane do kraja. Međutim, pukovnik koji više nema kpmu pisati neće ugledati šibenskog mora. Mnogima je za ovih ratnih dana puklo pred očima kako je umalo ovaj rat mogao biti i bez bitke izgubljen da se kojim slučajem proveo u djelo nam dijela tvrdokornijeg krila šibenskog HDZ-a koje je prije mjesec-dva naumilo smijeniti prvu policijsku postavu u Šibeniku, na čelu s načelnikom Nikolom Vukošićem. Danas se zasigurno, poslije uspješnih bitaka, zastide i sami pred sobom oni koji su taj plan kovali i takvu smjenu zagovarali. Jer, pokazalo se u odlučujućim trenucima da Šibenik uz svoj policijski postav, danas ojačan i gardistima, može još uvijek trajno spavati, makar i u skloništim, ali zna da će biti slobodan. Ovaj će rat poput plime izbaciti na površinu neke nove ljude, afirmirati anonimne dječake što su poput živih meta s obale smireno i hrabro ciljali u nebo, vodeći rat s »orlušinama« umiruće JA, monke koji su branili Šibenski most pred nadiranjem tisuće četnika i JA soldata, one što su danonoćno promatrali sve položaje i dojavljivali svojim suborcima neprijateljsko kretanje, one što su 24 sata za radio-vezom izdavali precizne komande i čuvali prisebnost svoje vojske. Šibenik se ima prava mjeriti s Vukovarom koji herojski već gotovo mjesec dana odolijeva neprijatelju, ima definirati se kao grad heroj, jer je krvario sam previjajući svoje rane, jer je razbio neprijateljsku aroganciju, jer je umio zadavati udarce i kada se oko njega stezao čvrst обруч ubojitih zrakoplova, smrtonosnih haubica, tenkova, topova, minobacača. Grad je izašao iz agresorskog okruženja spremniji, jači i odlučniji da u drugoj rundi, koja se bez dvojbe sprema, jugoarmiju otera s granica svoga općinskog teritorija. Mlađić će šibensko more promatrati ubuduće samo s razglednica... »Kretanje« je zaigrala na krivu kartu i, čini se, zlo koje se ne može oprostiti. Tragično je, međutim, što gotovo svi misle da suživota ovdje više ne može biti...

Vijest o padu Petrinje, vjerojatno stoga jer je posrijedi neugodna istina bila je vrlo diskretno prezentirana u hrvatskim medijima. Suviše diskretno, budući je riječ o gradu koji nije trebao biti izgubljen. No, prešućivane tog poraza, malo će pomoći pobjedi u domovinskom ratu. Upravo suprotno, valjalo bi pažljivo analizirati pad Petrinje, kako se iste pogreške ne bi pravljale.

Siniša Dvorski (29), zapovjednik »zebra«, antiterorističkog voda, voljan je ispričati svoje iskustvo iz bitke kod Petrinje. Medijski vrlo eksponiran, vani poznat kao »hrvatski rambo«, mlađi Dvorski pristojan je čovjek i ozbiljan ratnik. Prošao je najbolju moguću školu -- izraelsku antiterorističku obuku u Zapadnoj Africi. Nedavno je nazvao svog instruktora. »Teroristi su kultivice i ti znaš kako ćeš s njima. Budi pametan, gledat ću te na televiziji« -- rekao mu je instruktor aludirajući na gledane jutarnje televizijske vijesti BBC-a. Sa »zebrama«, Dvorski je prošao nekoliko ratista u Hrvatskoj. Drži da su Vukovar i Virovitica sjajno organizirani gradovi, mjesta gdje se može voditi i dobiti rat. S Petrinjom, njegova su iskustva suprotna. Kaže da može dokazati svaku svoju tvrdnju.

Pas je i dalje čovjekov najbolji prijatelj

Siniša Dvorski, zapovjednik »zebra« odlučio je ispričati svoje iskustvo iz bitke za Petrinju jer smatra da je nužno razbiti petu kolonu na Baniji

Piše: Ines SABALIĆ

Foto: Zoran FILIPOVIĆ

Odlučio se da govori zato jer drži da je neophodno razbiti petu kolonu na Baniji. Nada se da će pripomoći tome da se razumije sva urgentnost nove organizacije obrane Banije, kako bi se trenutno izgubljeno vratilo natrag.

Izdaja ili dezorijentacija

Petrinju je primjer kako obrana jednog grada u Hrvatskoj nije smjela izgledati. Je li u pitanju izdaja ili samo dezorijentacija, dezorganizacija, još je za istražiti. Rezultat je isti: izgubljeni grad. Također, nije jasno na kojoj je karici u lancu puklo -- na kojoj razini komande, između razina ili pak na pragu od Zagreba do Petrinje. U tom smislu, valja se držati smo neprijepornih činjenica.

»Zebr« su četna jedinica i Dvorski je dobio zapovjed da krene za Petrinju. Kod svog zapovjednika, kaže nije, kako se to obično radi u ozbiljnim ratovima, stao pred ratne karte, i nisu bile razrađene prve i rezervne varijante obrane grada.

U Petrinji je Dvorski izvidio teren. Razradio je taktiku za svoj odred i izabranu najpovoljniji položaj -- s kojega je mogao braniti grad dvjesto godina. O obitasku grada primijetio je da suštan obrane od napada tenkova nije najbolji, stoga je da je i »zebra« je to u policajski nastup u Petrinji.

Dvorski je bio zadovoljan svojom pozicijom i raspoloživim naoružanjem, pa je mirno čekao neprijatelja. Nakon nekoliko dana, pozvan je u policijsku postavu u Petrinju gdje mu je bilo rečeno da će netko izviditi jednu drugu poziciju, bolju za obranu grada -- vilu Gavrilović, najvišu kotu u Petrinji. Dvorski nije bio zadovoljan, jer vilu Gavrilović može opkoliti pješadija i uništiti je teškim naoružanjem. »Moja je pozicija perfektna. Nemojte je mijenjati, to će vas stajati grada«. Odgovoreno mu je da to nije njegova briga. Uostalom, rekao se mu da ionako nema problema, jer su vilu Gavrilović već zauzele hrvatske snage, i »zebr« će ih samo zamijeniti.

Dvorski je sa »zebrama« krenuo prema toj koti. Njegova zadaća bila je osiguravanje veze od punkta A (vile) do punkta B (vodovoda). Prema koti vile Gavrilović »zebr« su tako krenule u uvjerenju da prolaze teritorij kontroliran od hrvatskih snaga, prema hrvatskim snagama i na vrhu brigeza vile, a računali su i na bočno osiguranje s punkta C, kod krča. Nisu se kretali kao da su na neprijateljskom terenu. Na raskršću je Dvorski stao, jer

Petrinja: Starčki dom sveti

PALA PETRINJA

»zebre« i peta kolona

«mu je bilo suviše mirno» a niti ni je bio od hrvatskih snaga dočekao. Uzmiren, s domaćim vođicama, išao je izviditi punkt B, koji je bio čist. Na punktu A također je izgledalo mirno. Vratio se do kolone i rekao: «Krenimo polako prema vili. Ja idem gore s vođicama.» Radio stanicom pozvao je jedinicu garde. Rečeno mu je: «Mi smo na našem položaju, gdje smo se jutros dogovorili.» «Evo nas gore, ne pucajte!» rekao im je Dvorski.

Vatra iz vile »Gavrilović«

Kako su se približili vili Gavrilo-
vić, na njih je otvorena vatra. Čim
je počela pucnjava, Dvorski je vi-
knuo u radio stanicu: «Što pucate
po nama?» «Pa, ne pucamo!» U tom
trenutku otvorena je sva vatra: iz
snajpera, tenkova, mitraljeza. «Deč-
ki, to je J—N—A!» — viknuo je
Dvorski.

Kod vile su bila tri tenka, dva još
vjerojatno u zasjedi, a Dvorski
smatra da je unutra bilo četrdeset-
ak dobro uvježbanih ljudi.

Kako to da su »zebre« posle
u vili, na smjenu snaga, nije jasno.
Dvije su mogućnosti. Ili kota vile
nikad nije bila istražena ili je u pi-
tanju izdaja.

Istodobno, dok su »zebre« kreta-
le prema vili Gavrilović, povučena
je i garda s kote kriz, tako da im je
bočno osiguranje bilo posve oslab-
ljeno. Ispred njih, pucalo se iz vile.

Pred »zebr«

Iza njih, iz tenka koji im je presje-
kao odstupnicu. Tenkove kod vile
nisu mogli u toj poziciji uništiti, jer
su bili ukopani, osim uz velike
žrtve. Jedva su se povukli do središ-
ta Petrinje. Tamo je vidio da tenko-
vi JNA bez kočnja, bez trenutka
dileme prelaze preko miniranih
područja, naime, kako se poslije ut-
vrdilo, Petrinja je bila minirana mi-
nama sa školskim upaljačima.
Osim toga, zbog loše pozicije obrane
tenkove se nije moglo staviti

Dvorski na položaju kod mosta

u okruženje i uništiti. U tim teškim
okolnostima po hrvatske snage,
u Petrinji su trajale neravnomjerne
ulične borbe. Dvorski je išao u po-
licijsku postaju. Šef petrinjske po-
liceje bio je alkoholiziran i dojam Si-
niše Dvorskog je da je »bez interesa
primio vijest o koti Gavrilo-
vić, o školskim upaljačima u minama,
tenkovima koji onemogućavaju za-
uzimanje dobrog položaja.»

Prilikom prvog napada na Petri-
nju, naime, u minama su također
bili školski upaljači, ali je tada bilo
rečeno da je riječ o »zabuni«. Dvor-
ski kaže da kad je vidio tenk kraj
pumpice, i pješadiju kako kreće pre-
ma mostu i pozadinskom vodu, na-
slutio je loš ishod borbi. Na šefa po-

licijske stanice, pijanog i nemoć-
nog, nije se moglo računati. Dvor-
ski je organizirao povlačenje »zebr-
i« i garde iz Petruševca. Većina
garde iz Petrinje povukla se tri sata
ranije iz grada. Iza »zebr« u Petri-
nji je ostalo još gardista, koji nisu
bili povučeni.

»Zebr« su krenule prema mostu
kojega su trebale »raniti. Šefa po-
licijske stanice vidjeli su kod jed-
ne lokalne birtije. Jos u policijskoj po-
staji, kad se brinuo oko povlačenja,
po riječima Sinise Dvorskog, naj-
prije je u kutiji spremio radiostani-
ce. »Što vam je, gospodine? Veza se
uvijek »prema zadnja. Spremite
najprije municiju i oružje.«

Konac, već je pula noć, dva

kamiona s municijom i oružjem
krenula su prema mostu kojega su
branile »zebre«. Ostatak garde
u Petrinji, spasio se tako da im je
prepoznao lokaini vođa, pa »zebr-
e« po njima nisu pucule.

Jedan od dva kamiona zabio se
u protutenkovski jež, jer je vozač
bio pijan. Jedan sat, pod vatrom,
»zebre« su izvlačile kamione s mu-
nicijom, ostavljene na neprijatelje-
voj strani mosta. Spašavanje muni-
cije bila je složena operacija, jer su
prvo morali naći traktor koji će iz-
vući jezeve ispod kamiona. Dvorski
je bio ipak nešto mirniji, jer je most
bio miniran i to pravim upaljačima.
Pritajili su se u mraku, dok ih je ne-
priatelj tražio. Oko 10 navečer, šef
policijske postaje u Petrinji s njiho-
vog je položaja ispalio jednu signal-
nu raketu. S druge strane Petrinje,
ispaljenja je druga signalna raketa.
Sat kasnije, njihovu poziciju napao

je neprijatelj. Napad je, tvrdi Dvor-
ski bio koordiniran i precizan. Re-
nije, u toku borbi, hrvatska garda
uništila je jedan tenk. Na mostu,
»zebre« su odbijale napad. Držali
su se dok im nije došla smjena, spe-
cijalci iz Zagreba, »gavranovi«. Umorni, »zebre« su se oduš odma-
rili u oklopnjake koji su bili u blizi-
ni. Ujutro je započeo napad na
hrvatske snage iz višecijevnih ra-
ketnih baterija. »Zebr« su se vratile
u borbu. Pozicija je bila vrlo teška,
i Dvorski je odlučio da minira most.
Zapovijedio je da se povežu žice, no
ništa se nije dogodilo. Uzeo je dru-
gu bateriju i ponovno ništa.

Žice su bile prerezane. Više od
toga, kad su pogledali u bačve s vi-
težom, namjesnik eksploziva, tamo
je bila plijevina.

Ljudi traže odgovornost

»Izdaja«, vikali su hrvatski voje-
ci. Dvorski je krenuo prema Sisku
i sve je ispričao u Križnom Stabu.

»U tri je prekid vatre«, rekli su mu.
Dvorski danas je u mnogim
dilemama. Kaže: »Ako cemo rato-
vati, onda cemo ratovati. Neprijatelj
je objekti. On je mašina koja kre-
će da te uništi. Ti si organizam koji
će to sprječiti. Tući ću se za Hrvat-
sku, ali moji ljudi traže odgovor-
nost. Mi sami nismo svojom pogreš-
kom izgubili ni jednog čovjeka.«
Dvorski smatra da će Hrvatska do-
biti rat, jer su hrvatski vojnici hrabri
i dobri borci. U šest mjeseci, on
sve nije dobio osobno nadziranje,
iskaznice, smeta ga da ni-
su postojali kontrolni sistem na po-
lozaju, da operacijama nisu ruko-
vodili profesionalci.

EKSKLUZIVNO: INTERVJU SA SINISOM DVORSKIM RAMBOM

2

Željko Peratović

Nastavljamo ekskluzivni intervju sa Sinisom Dvorskim Rambom kojeg smo prošlog tjedna pronašli u Virovitici, živog, zdravog i oženjenog sa 21-godišnjom Zlatom, nedugo nakon što je postao otac (njegova kćerka Mislav ima 17 dana). U ovom broju donosimo više detalja o kontroverzama vezanim uz njegovu ulogu u domovinskom ratu.

● **Zašto ste se odlučili uključiti u obranu Hrvatske?**

— U Amsterdamu, gdje sam živio, čuo sam da se u Hrvatskoj zakuhalo. Roditelji koje sam posjetio, u Beču gdje oni žive, rekli su mi da su moji brat ići u Viroviticu već uzeli puške u ruke, da su pripadnici rezervne policije. Kako sam posjedovao antiterorističko iskustvo iz zapadne Afrike, htio sam ga staviti u službu domovine. U Viroviticu sam došao u svibnju 1991. uključio sam se u jedinice rezervne policije.

● **Jeste li već u to vrijeme sudjelovali u nekoj akciji?**

— Da. Dobili smo obavijest da će se 20. lipnja ilegalno dijeliti oružje Srbima u selu Detkovac.

Rambo u Kostajnici. Danas kaže — nije bilo većih sukoba dok sam bio tamo

Pobjegao nam je onaj tko je trebao podijeliti oružje, a ja sam uhitio jednog četnika, Carevića, koji nas je čekao iza ograde u zasjedi, sa sačmaricom nabijenom sačmom za krupnu divljač. Iako nije imao dozvolu za oružje pušten je iz pritvora, otišao je u četničko uporište Miokovicevo.

Zebra frizure znak raspoznavanja

● **Vidali smo u medijima da ste bili naoružani oružjem strane proizvodnje? Koju ste pušku tada imali?**

— Kalašnjikov koji mi je poklonio Đuro Đekić. Bio sam jedno vrijeme i u Đekićevoj tržišnoj pralini.

● **Kako su nastale vaše Zebre?**

— Javio sam se na natječaj za profesionalna vojnika. Josip Lucić, tadašnji zapovjednik 1. brigade ZNG, uputio me u bazu garde u Kumrovcu. Drago Horvat, zapovjednik 4. bojne 1. brigade, rekao mi je da si odaberem 30 ljudi za diverzantski vod. Od 150 momaka koje sam uzeo u konkurenciju, nakon nekih mojih testova odabrao sam ih 35. Najvažnija mi je bila psihička sposobnost ljudi. Fizičku kondiciju svakog stekao je za dva tjedna treninga. Znao sam što nas čeka i da ćemo morati ubijati, te da je najvažnije biti sposoban izdržati tu činjenicu psihički.

● **Zašto su Zebra bile ošišane na crtico?**
— Taj sam običaj prenio iz svoje jedinice u Togu, a isključivo mi je služio kao znak raspoznavanja. Raspoznavanje je, u to vrijeme kada su četnici nosili uniformu slične našima, bio veliki problem. Tek kada smo se našli u Zagrebu, na odmoru, vidjeli smo da zebra-frizure nosi pola grada. Da je to postala moda?

● **Što je danas sa Zebrom?**

— Jedinicu sam nedavno raspustio. Neki su se skinuli, neki prešli u druge postrojbe. Kroz moj se vrh prošla 64 čovjeka. Poginula su mi četiri borca za cijeloga rata, dva u vrijeme dok sam bio s jedinicom na terenu, a dva u mom odsustvu. Poginula su i dva borca koja su nam bila pridružena a, uključujući mene, imali smo 11 ranjenih.

● **Čini se da to nisu velike žrtve?**

— Da. To je zbog mog pristupa ratovanju. Znao sam da protiv JNA treba djelovati gerilski. Izbjegavali velike frontalne sukobe. Ne odgovarati na vatrenu provokaciju, ako nisi potpuno siguran da će to imati efekt. Drugi su često gnjili tako da bi, odgovarajući na provokaciju, odali svoju položaj i potom imali velike ljudske gubitke.

Izvlačili smo ranjenog Lederera

● **S tim bi se mogle povezati priče i optužbe iz tog vremena da izbjegavate borbu, da se i u Kostajnici niste borili, nego pao, a dirljivo?**

— Oni koji su to pričali ili su bili zlobni, ili su imali neki drugi razlog da me ocerne. U Kostajnici, kada sam i bio tamo, do 13. kolovoza, nije ni bilo većih sukoba. Kod ulaska u Kostajnicu, moj je džip bio drugi koji je ušao u grad. Prilikom čišćenja, kada smo zaplijenili velike količine oružja, nitko nam nije pružao otpor. Minirali smo područje oko policijske stanice, jer su se četnici nalazili u blizini kod groblja, odakle su nas i tukli snajperima. Mine na cesti noću bi osvijetliti svijećama i pokrivati protuavionskim topom kalibra 20 mm. Četnici su nas provocirali

ulazeći u kuće u blizini, ali smo mi na sve ulaze tih kuća postavili limenke, pa bi ih cull. Otvarali smo vatru iz topa, a ujutro bi nalazili pomaknute limenke (mogao ih je pomaknuti samo čovjek). U jednoj kući je bilo i svježe krvi. Tijelo četnika nismo našli. Bez obzira na sve, neki su nam se i tada smijali i govorili da pucamo bezveze. Bilo je nekih akcija i na Cukuru, na primjer kada smo išli izvlačiti ranjenog Lederera. Poslije tog izvlačenja, kada smo hijeli nastavili s genjanim četnika, dobili smo zapovijest da se povučemo.

● **Pričalo se da ste u Kostajnici pljačkali?**

— Da sam bilo gdje pljačkao, ne bi mi sada otac morao dati 4000 DEM da si kupim auto.

Domaća je garda bježala u Brest

● **11. to vrijeme vi postajete prvi hrvatski ratni zvijezde. Neki su i danas mišljenja da ste vi zapravo odigrali ulogu hrvatskog kopolana Dragana?**

— Popularnost je bila slučajna. U Kostajnici je boravilo mnogo strahini i domaći novinari, ja sam komunikativan, dobro govorim engleski, njemački i nizozemski. To što su me novinari učinili popularnim nije me smetalo. Dobro znao sam koja je uloga propagande u ratu. Beogradski mediji su odmah počeli javljati kako sam poginuo.

● **Govorilo se da ste se iz Bjelovca samovoljno povukli?**

— Na Bjelovcu su nas četnici tukli sa svih strana dva dana. I našli su pucali po nama iz sačmaraka i minobacača, iz Peckog. Kasnije su mi rekli da su mislili kako smo četnici, jer ih nitko nije obavijestio gdje smo. Drugi dan sam imao već sedam ranjenih. Nitko mi nije htio dostaviti hranu. U trenutku kada su mi javili da je mirov Zagi — Vlado Sekalec, kraj mene je pala granata iz RPG-a. Ispod pancirne proleto mi je šrapnel. Osjetio sam samo da me zapelo i bio sam pri svijesti. Zagladio su dovikli u šatorskom krlu. Bio je pogođen u glavu. Točno u zračku s

hrvatskim grbom na kapi, ali je ipak je davao znake života. Odlatio mu je dio mozga. Dao sam mu vode i analgina. Metnuli smo ga u džip. Zapovijedili sam Nikoli Dikiću da povuče sve ljude i municiju. Nismo više mogli izdržati pritisak neprijatelja, a položaj je bio izrazito nepovoljan, u udolini. Kada sam predlagao da umjesto tog položaja dođemo kotu kod Gornje Bačuge nitko ni nije otišao. Kada sam im rekao da se povučemo, kada su me preveli i kada mi da doći izlazi nikakvih komunikacija, javio sam se Đuri Brzaniću. Odmah mi je napisao obavještenje da smo krenuli na tlo. Oni su nam stigli prije nego što smo hile tako razvratili. Odmah sam se povukao.

● **Govorilo se da ste potražili iz Kostajnice**

— Istina je veći Petrinje je sjedeći. Moj je položaj bio kod parka, nekako nekoliko stotina metara od parka, odakle sam mogao dosta mirno i minirati kuće okolo. Noć prije pada grada, mislim 20. rujna oko 5 sata ujutro, pozvan sam u zapovjedništvo. Martin Stašić, načelnik potpijske policije, rekao mi je kako će ljudi Vlade Milankovića, zapovjednika spajalnih jedinica policije za Baniju, zauzeti Vili Gavrilović, a da je taj položaj trebao preuzeti sura u 8 sati. Kada se moj grupa našla u blizini Vile, izgledalo je izgledalo sve mirno. To mi je bilo suzdržano. Ubrzo je iz Vile po mojim ljudima oslula vatra. Dreknuo sam preko motorole našima — zašto pucate. Odgovoreno mi je da oni ne pucaju. Javio mi se i zapovjednik moje čete Fer-

Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

— Nisam htio slati ljude u smrt

Povukli smo se do policijske stanice. Tenkovi su tukli i iz pravca Križa, odakle je povučena garda. Prelazili su preko mina koje su po svemu sudeći imale školske upaljače. U policijskoj stanici je bilo rasulo: Stašić se klatio pijan, a Milanković mi nije odgovorio zašto nije zauzeo Vili Gavrilović

gri, koji je takoder trebao biti u grupi koja je još u noći trebala zauzeti Vili i rekao kako je on još iza mosta. Daleko iza nas.

● **Dakle Vili nije bila zauzeta?**

— Ne. Tamo su se nalazili četnici i njihovog tri tenka. Zauzeli su i tenkovima, jedan je krenuo prema nama, ali smo ga mogli samo nazrijeti kako se kreće kroz grmlje, a ne i uništiti. Nisam htio slati ljude u smrt. Povukli smo se do policijske stanice. Tenkovi su tukli i iz pravca Križa, odakle je povučena garda. Prelazili su preko mina koje su po svemu sudeći imale školske upaljače. U policijskoj stanici je bilo rasulo: Stašić se klatio pijan, a Milanković mi nije odgovorio zašto nije zauzeo Vili.

● **Kažu da ste vi zapovijedili povlačenje garde iz Petrinje?**

— Rasporedio sam svoje dečke oko policijske stanice u svakom kuću, 30 kuća naprijed i 30 kuća natrag. Jedan je tenk već bio kod benzinske stанице koju je zapalio. Jedan je bio kod apoteke. Jedan je bio prema mostu. Vili sam kako se pješadija kraj njega prebacuje prema mostu. Vili sam da nisu četnici nego neki specijalci. Pozvao sam zapovjednika Gavrilovića. Rekli su mi da se svi naši olozaji dobro drže. Domaća garda, koja se povlačila iz Križa, sjedala je u automobile i ljezala u Brest i Sisaak. Jasminko Dervišević mi je javio da četnici već idu po mostu. Znači, presjedi će nam odstupnicu. Tada sam rekao zapovjednicima 4. bojne 1. brigade ZNG da pozovu svoje ljude i da idemo za pola sata preko mosta jer je situacija bezizgledna. Martin Stašić svoje ljude nije obavijestio o povlačenju. Neposredno je spakovao radio vezu i otišao na tlo. Poslije mene iz Petrinje su izišli samo dva čovjeka. Od 23 do 24 sata izšli su i druge grupe koje Stašić nije obavijestio o povlačenju.

Nitko od mojih nije ubio civila

● **Što se potom dogodilo?**

— Moji su ljudi držali most. Stašić je dolazio do mosta u nekoliko čavata. Jednom je pokušao nekog borca da ode u Petrinju, po njegovu torbu u kojoj su trebali biti važni dokumenti. Kada se ovaj vratio, Stašić je iz njega izuzeo neke izveštaje 770. DEM i dobio mi ih kao nagradu. Borac mi ih je s namjerom bacio u lice, pokušao je iz zbog toga trebalo poginuti. Prije nego što je drugi put došao u most, Stašić je isplatio svojelike rukom. Kao što sam kod nas, isplatio je i drugu crvenu raketu. Iz pravog gđja su se nalazili četnici također je isplatio raketa. Na pitanje što je ovaj odgovorio da je — pucati po što vam? Vidjelo se što je čudio kada su nas četnici potom počeli tucati iz artiljerije. Četnici smo napadali dok nas nisu smislili čitki iz 4. bojne. Ujutro, kada smo se vratili na položaj, četnici su razvalili iz VRB (vatrostrelni reketa) opasali. Hito sam minirati most, ali mi nije uspjele. Zica su bile prerezane, a u boćovima gdje se trebalo nalaziti eksploziv bila je pijevina. Na nam zastao mene optužuje za pad Petrinje, kada je poznato da je nakon tog događaja emigrirao Ivan Bobetko, a činjenica da i Đuro Brzanić iz tog razloga nije dođe na predavanje.

● **Pričalo se da ste sa svojim ljudima ušla u veliku zračnu stanicu u Viroviticu i da ste tamo osvojili i minirali je?**

— Da mi ljudi nisu spavali na podu u vjetroviti, nego su spavali na tlu. Oni su obje ruke iz kojih su šli, ali nije bilo rata. Mi smo iz otvora u zidu vidjeli četničke vođe, ali jači i jači. Nije bilo rata. Zbog toga su Virovitić. Da sam ja i svojim ljudima ušla u zračnu stanicu, bio bih tamo koji mi je na konstantu dodijelio naša vojna policija. Svi smo namjerali kupiti u Virovitić, rekli su kući za što znam našoj.

● **U zadnje su vrijeme u našoj javnosti velika aktualna priča o ratnom zločinu, doznato da ste bili aktivni sudionik u ratu, što vi mislite po tom pitanju?**

— Svim svojim ljudima sam govorio da neću da vidim ratni zločin. Nisam htio da se dogodi da ubiju nekog zarobljenika. To je ratni zločin koji neću zaboraviti. To se u mojoj jedinici nije dogodilo. Nitko od mojih nije ubio starca, ženu, dijete ili ošćenito čovjeka. Naravno, bilo je četnika koji su bili u civilu, ali su držali oružje u rukama (u takvom slučaju u Brestu pisali smo u prošlom broju, op.a.)